

Starší Carlos A. Godoy
Sedmdesátník

Pán má pro nás plán!

Budeme-li žít tak, jak nyní žijeme, naplní se slíbená požehnání?

Je pro mě výsadou být součástí tohoto historického okamžiku, kdy řečníci na generální konferenci mohou mluvit svým rodným jazykem. Když jsem naposledy mluvil u tohoto pultu, dělal jsem si starosti se svým přízvukem v angličtině. Teď si dělám starosti s rychlostí své portugalštiny. Nechci mluvit rychleji, než jak se budou zobrazovat titulky.

Každý z nás zažil nebo zažije okamžiky, kdy musí v životě učinit důležitá rozhodnutí. Mám si vybrat toto zaměstnání, nebo jiné? Mám sloužit na misi? Je tento člověk po mě ten pravý, koho si mám vzít?

Toto jsou situace v různých oblastech našeho života, kdy malá změna směru naší cesty může vyvolat významné důsledky v budoucnosti. Slovy presidenta Dietera F. Uchtdorfa: „Během let ve službách Páně ... jsem poznal, že rozdíl mezi štěstím a mizérií – ať už člověka, manželství nebo rodiny – často spočívá v nepatrné chybě několika stupňů.“ („Otázka několika stupňů“, *Liahona*, květen 2008, 58.)

Jak se můžeme ve svých úvahách vyvarovat těchto malých chyb?

Abych objasnil své poselství, použiji osobní zážitek.

Na konci 80. let 20. století se naše mladá rodina skládala z mé manželky Mónicy, dvou z našich čtyř dětí a mne.

Žili jsme v São Paulu v Brazílii, pracoval jsem u dobré společnosti, dokončil jsem studia na univerzitě a krátce předtím jsem byl uvolněn jako biskup sboru, kde jsme žili. Dařilo se nám a vše vypadalo tak, jak má – dokud nás nepřišel navštívit jeden starý přítel.

Na konci návštěvy cosi poznamenal a pak položil jednu otázku, která mě přiměla k zamyšlení se. Řekl: „Carlosi, zdá se, že všechno jde tak, jak má – pokud jde o tebe, tvou rodinu, tvou práci i tvou službu v Církvi, ale...“

a pak přišla ta otázka: „budeš-li dál žít tak, jak nyní žiješ, naplní se požehnání slíbená ve tvém patriarchálním požehnání?“

Nikdy jsem o svém patriarchálním požehnání takto nepřemýšlel. Čas od času jsem si ho četl, ale nikdy ne s tím, že bych očekával požehnání slíbená v budoucnu a hodnotil, jak žiji nyní.

Po jeho návštěvě jsem se nad svým patriarchálním požehnáním zamyslel a říkal jsem si: „Budeme-li dál žít tak, jak žijeme nyní, naplní se slíbená požehnání?“ Po chvíli přemítání jsem měl pocit, že je potřeba něco změnit – zvláště pokud jde o mé vzdělání a profesi.

Nebylo to rozhodování mezi tím, co je správné a co špatné, ale mezi tím, co je dobré a co je lepší, jak učil starší Dallin H. Oaks, když řekl: „Když zvažujeme různé možnosti, máme pamatovat na to, že nestačí jen to, když je něco dobré. Některé možnosti jsou lepší, a ještě jiné jsou nejlepší.“ („Dobré, lepší, nejlepší“, *Liahona*, listopad 2007, 105.)

Jak se tedy můžeme ujistit, že děláme to nejlepší rozhodnutí?

Uvedu několik zásad, které jsem poznal.

První zásada – musíme se zamýšlet nad dostupnými možnostmi s myšlenkou na konečný výsledek

Činit rozhodnutí, která mohou ovlivnit náš život i život těch, které máme rádi, bez širšího náhledu na jejich důsledky, může být riskantní. Pokud se ale zamyslíme nad možnými důsledky těchto rozhodnutí v budoucnu, můžeme si jasněji uvědomit, kterou cestou se nejlépe vydat v přítomnosti.

Porozumění tomu, kdo jsme, proč jsme zde a co od nás Pán v tomto životě očekává, nám poskytne širší náhled, který potřebujeme.

V písmech můžeme najít příklady toho, kdy lidé, kteří měli na věci širší náhled, jasněji viděli, kterou cestou se vydat.

Mojžíš mluvil s Pánem tváří v tvář, dozvěděl se o plánu spasení, a díky tomu lépe chápal svou roli jakožto proroka při shromažďování Izraele.

„A Bůh pravil Mojžíšovi řka: Viz, já jsem Pán Bůh Všemohoucí. ...

A já ti ukáži dílo rukou svých. ...

A mám pro tebe práci, Mojžíši, synu můj.“ (Mojžíš 1:3–4, 6.)

Díky tomuto porozumění byl Mojžíš schopen snášet mnoho let strastí v pustině a vést Izrael zpátky do jeho domova.

Lehi, význačný prorok z Knihy Mormonovy, měl sen a ve vidění se dozvěděl o svém poslání odvést svou rodinu do zaslíbené země.

„A stalo se, že Pán přikázal mému otci, dokonce ve snu, aby vzal svou rodinu a odešel do pustiny.

... A opustil svůj dům a zemi svého dědictví a své zlaté a své

stříbro a své drahocenné věci.“ (1. Nefi 2:2, 4.)

Lehi zůstal věrný svému vidění navzdory obtížím spojeným s putováním a tomu, že musel opustit pohodlný život v Jeruzalémě.

Dalším skvělým příkladem je Prorok Joseph Smith. Díky mnoha zjevením počínaje Prvním viděním byl schopen splnit své poslání znovuzřídit všechny věci. (Viz Joseph Smith–Životopis 1:1–26.)

A co my? Co Pán očekává od každého z nás?

Nemusíme vidět anděla, abychom získali porozumění. Máme písmo, chrám, žijící proroky, patriarchální požehnání, inspirované vedoucí a především právo získat osobní zjevení, které nás bude při našem rozhodování vést.

Druhá zásada – je třeba, abychom byli připraveni na výzvy, které přijdou

Nejlepší cesty v životě jsou zřídka ty nejsnadnější. Často to platí

úplně naopak. Můžeme se podívat na příklady proroků, které jsem právě zmínil.

Mojžíš, Lehi i Joseph Smith neměli snadnou cestu, i když jejich rozhodnutí byla správná.

Jsme ochotni za svá rozhodnutí zaplatit určitou cenu? Jsme připraveni opustit svou zónu pohodlí, abychom se dostali na lepší místo?

Vrátím-li se ke svému zážitku s patriarchálním požehnáním, dospěl jsem tehdy k závěru, že bych měl usilovat o další vzdělání a podat žádost o stipendium na jednu americkou univerzitu. Kdyby mě vybrali, musel bych opustit práci, prodat vše, co jsme měli, a odstěhovat se na dva roky do Spojených států jako student se stipendiem.

Zkoušky jako TOEFL a GMAT byly první výzvou, kterou jsem musel zvládnout. Než jsem byl na univerzitu přijat, zabralo mi to tři dlouhé roky příprav, mnoho odmítnutí a několik odpovědí „možná“. Dosud si vzpomínám na telefonát na konci třetího

roku od člověka zodpovědného za stipendia.

Řekl: „Carlosi, mám pro vás dobrou i špatnou zprávu. Tou dobrou zprávou je to, že jste letos mezi třemi finalisty.“ V té době bylo k dispozici jen jedno místo. „Tou špatnou zprávou je to, že jeden z kandidátů je synem důležité osoby a ten druhý je synem jiné důležité osoby, a pak jste tam vy.“

Rychle jsem odpověděl: „A já... já jsem synem Božím.“

Naštěstí nerozhodoval pozemský původ a já jsem byl onoho roku 1992 přijat.

My všichni jsme děti Všemohoucího Boha. On je náš Otec, miluje nás a má pro nás plán. Nejsme zde v tomto životě jen proto, abychom promarnili čas, zestárlí a zemřeli. Bůh

chce, abychom rostli a dosáhli svého potenciálu.

Slovy presidenta Thomase S. Monsona: „Každý z vás, svobodný či sezdaný, bez ohledu na věk, má příležitost se učit a růst. Prohlubujte své poznání, intelektuální i duchovní, do plné míry svého božského potenciálu.“ („The Mighty Strength of the Relief Society“, *Ensign*, Nov. 1997, 95.)

Třetí zásada – tento náhled musíme sdílet s lidmi, které máme rádi

Lehi se několikrát pokusil pomoci Lamanovi a Lemuelovi porozumět tomu, jak důležitá je změna, kterou procházeli. Nesdíleli otcovu vizi, a tak během putování reptali. Naopak Nephi se dotazoval Pána, aby mohl vidět to, co jeho otec.

„A stalo se poté, co já, Nephi, vyslechnuv všechna tato slova svého otce o tom, co viděl ve vidění, ... jsem si také přál, abych viděl a slyšel a znal tyto věci, mocí Ducha Svatého.“ (1. Nephi 10:17.)

Nephi byl díky tomuto vidění nejen schopen překonat těžkosti spojené s putováním, ale také vést svou rodinu, když to bylo nutné.

Když se rozhodneme vydat se určitou cestou, velmi pravděpodobně to ovlivní ty, které máme rádi, a někteří s námi dokonce budou sdílet důsledky onoho rozhodnutí. V ideálním případě by měli být schopni vidět to, co vidíme my, a sdílet totéž přesvědčení. To sice není vždy možné, ale když to nastane, je putování mnohem snazší.

V oné osobní zkušenosti, kterou jsem použil jako ilustraci, jsem nepochybně potřeboval podporu své ženy. Děti byly dosud malé a nemohly k tomu nic moc říci, ale podpora manželky byla zcela zásadní. Vzpomínám si, že zpočátku jsme s Mònicou museli o této změně v našich plánech pečlivě diskutovat, dokud nepocítovala klid a dokud s tím rovněž nesouhlasila. Díky tomuto sdílenému pohledu na věc tuto změnu nejen podporovala, ale také se stala důležitou součástí toho, že nakonec vše dopadlo dobře.

Vím, že Pán má pro každého z nás v tomto životě určitý plán. Zná nás. Ví, co je pro nás nejlepší. To, že se nám daří, neznamená, že bychom se neměli čas od času zamyslet nad tím, zda možná neexistuje něco lepšího. Budeme-li žít tak, jak nyní žijeme, naplní se slíbená požehnání?

Bůh žije. Je náš Otec. Spasitel Ježíš Kristus žije a já vím, že skrze Jeho smírnou obět můžeme získat sílu překonávat své každodenní překážky. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■